

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Mfv.III.10.008/2014/4.szám

A Kúria a dr. Hermándy Ügyvédi Iroda, ügyintéző: dr. Hermándy Iván ügyvéd által képviselt felperesnek a jogtanácsos által képviselt Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága alperes ellen társadalombiztosítási határozat bírósági felülvizsgálata iránt a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróságon 32.M.2358/2013. szám alatt indított és a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2013. szeptember 2-án kelt 32.M.2358/2013/3. számú ítéletével befejezett perében a jogerős ítélet ellen a felperes részéről előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán a 2014. március 31. napján tartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Kúria a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 32.M.2358/2013/3. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A felülvizsgálati eljárásban felmerült illetéket a magyar állam viseli.

I n d o k o l á s

Az igénylő szolgálati idő megállapítása iránti kérelmét elbírálva a Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága határozatával megállapította, hogy 40 év 124 nap szolgálati időt szerzett 1970. szeptember 1-jétől 2010. december 31. közötti időben és ebből karkedvezményre jogosító idő nincs.

Az igénylő fellebbezése folytán eljáró Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta.

Döntése indokolásában a másodfokú társadalombiztosítási szerv hivatkozott a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (a továbbiakban: Tny.) 8/B. § (3) bekezdésében és a Tny. végrehajtására kiadott 168/1997.(X.6.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 1. számú mellékletének 5. pontjában írtakra és arra, hogy nem felelt meg az itt felsorolt munkahelyi, munkaköri követelményeknek. Utalt a határozat az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság és az ágazati szakszervezet vizsgálatára és arra, hogy a korkedvezmény csak az építőanyag-ipar, a kohó- és gépipar területére terjedt ki. Egyebekben pedig a Vello kemence, amely mellett a felperes a Zrt. alkalmazásában dolgozott, korszerű, automatizált, a kemencekezelő a kemencétől elkülönített helyiségben tartózkodik és monitoron keresztül kíséri figyelemmel az egész technológiai folyamatot. A kemence elektromos árammal és gázzal működik, de a korszerűsítés előtti időszakban sem volt azonos a felperes tevékenysége a hagyományos, az építőanyag-ipar területén alkalmazott üveggyártással.

A határozatot a felperes keresettel támadta meg a munkaügyi bíróság előtt és kérte az 1990. július 1. és 2011. február 14. közötti szolgálati idejét korkedvezményre jogosító időnek elismerni. Keresete indokaiban vitatta a munkahely korszerű voltát, nem tagadva azt, hogy négyévente az egyes átépítések során egyre jobb műszerezettség mellett dolgozhattak, de az alperes által hivatkozott külön helyiség csak az utolsó nyolc évben került kialakításra. Egyebekben az eljárás során nem hallgatták meg a munkakör azonosításával kapcsolatban, annak beazonosítási eljárásáról nincs tudomása. Az e körben keletkezett közigazgatási iratok tartalmát nem ismeri, azokat előtte nem ismertették.

Az alperes a kereset elutasítását kérte, fenntartva határozata ténybeli és jogi indokait.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 32.M.2358/2013/3. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Döntése indokolásában idézte a Tny. 8. §-ában írt rendelkezést, hivatkozott az R. 1. számú mellékletének 5. pontjában meghatározott tevékenységi körre és az alperesi azonosítási eljárás megállapítására, arra, hogy a korkedvezményre jogosító munkakör kiterjesztésére az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóságnak van döntési jogköre és ezzel nem élt az izzólámpa gyártás területén működtetett kemencéknél munkát végzők esetében. Hivatkozott a munkaügyi bíróság a Legfelsőbb Bíróság/Kúria által kialakított bírói gyakorlatra.

A határozatot a felperes támadta meg felülvizsgálati kérelemmel törvénysértésre hivatkozva. Sérelmezte, hogy a bíróság nem folytatta le az általa felajánlott bizonyítást és annak elutasítását sem indokolta, sértve ezzel a Pp. 221. § (1)

bekezdésében írt rendelkezést, de nem ismerhette meg az ún. azonosítási eljárás anyagát sem, annak lefolytatásáról nem értesítették, ezzel sérült a Pp. 164. §-a és a Pp. 166. §-ának rendelkezése is. Nem vizsgálta a bíróság, hogy mikor, milyen munkakörben dolgozott és milyen járulékot fizetett a felperes és miként fordulhatott elő az, hogy korábban nyugdíjba vonult munkatársai részesültek korkedvezményben.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítéletének hatályban tartását kérte.

A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson bírálta el.

A felülvizsgálati kérelem nem megalapozott.

A Kúria a felülvizsgálati kérelemben a felperes által megjelölt, megnevezett jogszabálysértéseket vizsgálva arra a megállapításra jutott, hogy helyes a közigazgatási és munkaügyi bíróság ítélete, ezért azt hatályában fenntartotta a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján a következő indokok szerint.

A felperes a Zrt. alkalmazásában eltöltött időből az üvegolvasztó szakmunkásként (kemencekezelőként) eltöltött idejének beszámítását kérte korkedvezményes szolgálati időként.

A Tny. 8. §-a rendelkezik a korkedvezményre jogosító feltételekről - mint ahogyan azt a bíróság helyesen idézte is - és a 8/B. § (2) bekezdés mondja ki azt, hogy a Nyugdíj Alap kezeléséért felelős nyugdíjbiztosítási szerv engedélyezheti a korkedvezményre jogosító munkakörök (munkahelyek) jegyzékében felsorolt munkakörben 2008. január 1. napja előtt eltöltött idő korkedvezményre jogosító időként történő figyelembe vételét akkor is, ha a jegyzék szerint a korkedvezmény hatálya az adott munkahelyre nem terjed ki. Ugyanezen rendelkezés (3) bekezdése a munkakör azonosításával kapcsolatosan tartalmaz rendelkezést.

A felperes esetében a munkakört már nem is vizsgálták - ezért nem sértett abban a körben jogszabályt a munkaügyi bíróság, hogy a tanúkihallgatásra vonatkozó felperesi bizonyítási indítványt mellőzte, mert bár az indokolási kötelezettségének valóban nem tett eleget, azonban ez így önmagában az egyébként érdemben helytálló döntés hatályon kívül helyezését nem eredményezhette -, hiszen, ha az ágazat, maga a munkahely nem volt a korkedvezményre jogosító munkahelyek között feltüntetve, akkor a munkakör, tényleges tevékenység vizsgálata már szükségtelen. Az R. 1. számú mellékletének 5. pontja határozza meg azon meleg üzemben végzett munkahelyek körét, a munkaköröket és tevékenységeket, ahol a kedvezmény szabály alkalmazható. Nem vitás, hogy a felperes

munkáltatója nem tartozik az ágazatot illetően az építőanyag-ipar, a kohó- és gépipar körébe. Az üveggyártással kapcsolatos leírás sem felel meg a felperesi munkavégzésnek és miután a munkáltató Zrt. úgy ítélte meg, hogy ez korkedvezményes munkahely és előre jelezte, hogy nagy létszámú (nem elsősorban V-ben) munkavállaló nyugdíjazására kerül sor korkedvezménnyel. Ezért vizsgálta az É. Dolgozók Szakszervezetének Szövetsége, a Nemzeti Fejlesztési és Gazdasági Minisztérium, továbbá az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság helyszíni vizsgálatot is tartva, hogy a Tny. 8/B. § (2) bekezdése szerint kiterjeszthető-e a korkedvezmény a felperes munkáltatója egyes üzemegységeire és az ott található munkakörökre, azonban nemleges megállapításra jutottak. A vizsgálat tehát nem kifejezetten a felperes munkakörére, hanem a Zrt. által működtetett egységekre vonatkozott, ezért annak teljes vizsgálati anyaga, egyes megállapításai nem is képezték a peres eljárás anyagát, így nem sérültek a Pp. 164. § és 166. §-ában írt rendelkezések sem.

Miután sem az ágazatra, illetve a munkáltatóra nem terjed ki a korkedvezmény hatálya, a vizsgálat eredményeképpen pedig a kemence, amely mellett a felperes munkaköre szerint munkát végzett, a 90-es évek elejétől már olyan korszerűnek minősült, hogy nem is kívánták kiterjeszteni rá a korkedvezmény hatályát, ezért helytálló volt a munkaügyi bíróság elutasító döntése. Azt egyébként maga a felperes sem vitatta, hogy mintegy nyolc éve már a kemencétől elkülönült helyiséget alakítottak ki, ehhez képest változatlanul 1990 óta kérte folyamatosan a korkedvezményre jogosító idő megállapítását.

A munkáltatónak a társadalombiztosítás ellátásaira és a magánnyugdíjra jogosultakról, valamint e szolgáltatások fedezetéről szóló 1997. évi LXXX. törvény (a továbbiakban: Tbj.) 18. § (1) bekezdés e) pontja szerint külön jogszabályban meghatározott korkedvezményre jogosító munkakörben foglalkoztatott munkavállalók után ún. korkedvezmény biztosítási járulékot kell fizetnie 2006. szeptember 1-jétől. Ezt kizárólag a munkáltató fizeti és mivel a felperes munkáltatója úgy ítélte meg, hogy az egyes munkakörökben foglalkoztatott munkavállalói korkedvezményre jogosultak, azért azt fizette. Ennek elszámolása azonban a munkáltató és a társadalombiztosítási szerv közötti jogviszonyban történhet és ez önmagában jogosultságot nem teremt a Tny. 8/B. § (2) bekezdésében írt törvényi rendelkezés ellenére, mint ahogy az sem, hogy esetlegesen egyes munkatársak tévesen részesültek ezen kedvezményben.

A munkaügyi bíróság által hivatkozott legfelsőbb bírósági eseti döntésben kifejtett jogi álláspontra valóban nem lehetett hivatkozni jelen eljárásban, mert abban nem ágazati, hanem munkakör meghatározás volt a per lényegi tárgya és azóta az ott hivatkozott jogszabályok többször is változtak.

A Kúria a felülvizsgálati eljárási költség tárgyában a határozathozatalt mellőzte a Pp. 78. § (2) bekezdése szerint.

A felmerült felülvizsgálati eljárási illetéket a magyar állam viseli a Tny. 81. §-a alapján.

Budapest, 2014. március 31.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Patassyné
dr. Dualszky Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k.
bíró

A kiadmány hitelével:

kúriai tisztviselő